

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

Međunarodni
krivični sud za
bivšu Jugoslaviju

Press Release. Communiqué de presse. Saopštenje za javnost
(Isključivo za medije. Nije službeni dokument.)

APPEALS CHAMBER

CHAMBRE D'APPEL

ŽALBENO VEĆE

Hag, 18. jula 2005.

JP/MOW/989-t

PRESUDA ŽALBENOG VEĆA
U PREDMETU: TUŽILAC PROTIV MILANA BABIĆA

- ŽALBENO VEĆE DELIMIČNO PRIHVATILO ŠESTI OSNOV ŽALBE
- ŽALBENO VEĆE POTVRDILO ZATVORSKU KAZNU OD 13 GODINA

U prilogu se nalazi sažetak presude Žalbenog veća, u sastavu: sudija Mumba (predsjedavajuća), sudija Pocar, sudija Shahabuddeen, sudija Güney i sudija Schomburg, kojeg je pročitao predsjedavajući sudija.

SAŽETAK

Na osnovu naloga o rasporedu, izdatog 30. juna 2005., Žalbeno veće danas donosi svoju presudu po žalbi na kaznu u ovom predmetu.

Milan Babić je uložio žalbu na kaznu koju mu je izreklo Pretresno veće I ovog Međunarodnog suda 29. juna 2004. Ovaj predmet odnosi se na događaje koji su se odigrali u Hrvatskoj, gde je žalilac učestvovao u udruženom zločinačkom poduhvatu čija je svrha bila da se trajno i prisilno ukloni veći deo hrvatskog i drugog nesrpskog stanovništva s približno jedne trećine teritorije Hrvatske, kako bi se ona napravila delom nove države pod vlašću Srba, i to počinjenjem zločina protiv čovečnosti i kršenjem zakona i običaja ratovanja. Taj udruženi zločinački poduhvat je započeo 1. avgusta 1991. i trajao najmanje do juna 1992; a žalilac je u njemu učestvovao do 15. februara 1992.

Dana 12. januara 2004, žalilac i Tužilaštvo su podneli sporazum o potvrdnom izjašnjanju o krivici i izjavi o činjenicama u kojima je žalilac pristao da se izjasni krivim u odnosu na tačku 1 optužnice, odnosno, za progone na političkoj, rasnoj i verskoj osnovi kao zločin protiv čovečnosti, kažnjiv po članu 5(h) Statuta, i to kao pomagač i podržavalac udruženog zločinačkog poduhvata.

Pregledavši sporazum o izjašnjanju o krivici i izjavi o činjenicama, Pretresno veće je izrazilo sumnju u odnosu na kvalifikaciju učešća žalioaca u krivičnim delima za koje se tereti kao učešće pomagača i podržavaoca. Strane su se kasnije sastale i složile da podnesu novi sporazum o izjašnjanju o krivici u kojem se žaliočevo učešće u optuženim krivičnim delima kvalifikuje kao učešće saizvršioca. Tužilaštvo je predložilo kaznu od najviše 11 godina zatvora. Dana 27. januara 2004, žalilac se izjasnio krivim u odnosu na tačku 1 optužnice kao saizvršilac u udruženom zločinačkom poduhvatu. Narednog dana, Pretresno veće je prihvatilo njegovo potvrdno izjašnjanje o krivici i konstatovalo da je žalilac kriv po tački 1 optužnice. Dana 29. juna 2004, Pretresno veće je izreklo žalioocu kaznu od 13 godina zatvora. Žalilac je uložio žalbu na kaznu 3. septembra 2004. a pretres po žalbi je održan 25. aprila 2005.

Sledeći praksu Međunarodnog suda, neću čitati tekst presude, nego samo dispozitiv. Umesto toga, rezimiracu pitanja o kojima se raspravljalo u ovom žalbenom postupku i zaključke Žalbenog veća. Naglašavam da ovaj rezime nije deo pisane presude koja je jedini merodavan prikaz zaključaka i obrazloženja Žalbenog veća. Kopije pisane verzije presude biće na raspolaganju stranama i javnosti po završetku ove sednice.

Neću opširno govoriti o standardima preispitivanja po žalbi i relevantnim odredbama prilikom izricanja kazne jer sam se na to već osvrnula za vreme uvodnog izlaganja na pretresu po žalbi.

Adresa na Internetu: <http://www.un.org/icty/index-b.html>

Outreach program

Selska 2, 10001 Zagreb, Hrvatska

Tel.: +385 1 390 8868; +385 1 390 8869 Fax: +385 1 390 8846

Žalilac je u najavi o žalbi prvobitno izneo dvanaest osnova za žalbu; kasnije je povukao dvanaesti osnov za žalbu. Ukratko ću da se osvrnem na preostalih jedanaest osnova, u skladu sa pokrenutim pitanjima i ne nužno u navedenom redosledu.

U svom prvom osnovu za žalbu, žalilac tvrdi da ga je Pretresno veće prisililo da se izjasni krivim kao saizvršilac u krivičnom delu za koje se tereti u optužnici. On tvrdi da je Pretresno veće pogrešilo u primeni prava i utvrđivanju činjenica i da je zloupotrebilo svoje diskreciono pravo: prvo, odbivši da prihvati prvi sporazum o izjašnjanju o krivici u kojem je želeo da se izjasni krivim kao pomagač i podržavalac; i drugo, odbivši da mu dozvoli, kao alternativu, da uđe u - kako on to naziva - „otvorenu nagodbu“ u odnosu na krivično delo progona, tako da bi Pretresno veće odgodilo svoju odluku o stanju njegove svesti sve dok ne sasluša argumente strana na pretresu o kazni.

Kada je reč o žaliočevom prvom navodu, jasno je iz sudskog spisa postupka da je žalilac bio potpuno svestan toga da može da odabere da podnese prvobitni sporazum o izjašnjanju o krivici na razmatranje Pretresnom veću i da Pretresno veće nije prisililo strane da sklope novi sporazum o izjašnjanju o krivici. Same strane su odlučile da podnesu novi sporazum o krivici u kojem se žalilac izjasnio krivim. Kad je izrazilo sumnje u odnosu na pravnu kvalifikaciju žaliočeve odgovornosti, Pretresno veće je delovalo u okviru parametara pravila 62bis Pravilnika o postupku i dokazima kako bi procenilo činjeničnu osnovu za potvrdnu izjavu o krivici. Ono je proglasilo optuženog krivim 28. januara 2004. jer se uverilo da je njegova potvrdna izjava o krivici data dobrovoljno, upućeno, nedvosmisleno i da je potkrepljena činjeničnom osnovom. Kada je reč o žaliočevom drugom navodu, Žalbeno veće primećuje da, kako je na to ispravno ukazalo Tužilaštvo, pred ovim Međunarodnim sudom nema presedana za takvu „otvorenu nagodbu“ i teško je sagledati kako bi Pretresno veće moglo da prihvati „otvorenu nagodbu“ u skladu s pravilom 62bis Pravilnika. Žalilac nije pokazao da, zbog toga što je njegov zahtev da podnese „otvorenu nagodbu“ odbijen, njegova potvrdna izjava o krivici nije bila dobrovoljna ili nije bila valjana. On se u sporazumu o izjašnjanju o krivici konkretno saglasio da se izjasni krivim u odnosu na tačku 1, a Pretresno veće je izvršilo svoju obavezu da se uveri da je sporazum o izjašnjanju o krivici sklopljen po sopstvenoj odluci i dobrovoljno. Shodno tome, prvi žaliočev osnov za žalbu se odbacuje.

U drugom osnovu za žalbu, žalilac tvrdi da je Pretresno veće pogrešilo u primeni prava i utvrđivanju činjenica time što je propustilo da izda obrazloženo mišljenje, te ukazuje na dve navodne greške.

Prvo, žalilac tvrdi da se u celoj presudi o kazni Pretresno veće poziva na „navode“, „izjave“, „tvrdnje“ i „pitanja“ oko kojih su se saglasili i žalilac i Tužilaštvo, a da je pri tome propustilo da konstatuje da li prihvata ili ne prihvata te činjenice kao istinite. Žalbeno veće konstatuje da Pretresno veće ne mora da eksplicitno navede svoje nalaze u vezi sa dogovorenim ili neospornim činjenicama; već i samo pozivanje na ove činjenice govori o tome da ih je Veće prihvatilo kao istinite. U ovom slučaju, na te neosporne činjenice se poziva u presudi o kazni i u njoj nema nagoveštaja da je Pretresno veće dovelo u pitanje njihovu istinitost.

Drugo, žalilac tvrdi da u presudi o kazni nije obrazloženo zašto bi kazna od trinaest godina bila pravedna, dok ona koja bi odgovarala preporuci Tužilaštva, od najviše jedanaest godina, ne bi bila pravedna. On zatim upoređuje svoj predmet s predmetom Biljane Plavšić.

Kad je reč o tome da li je Pretresno veće pogrešilo neobrazloživši zašto kazna koju su preporučile strane nije primerena, Žalbeno veće podseća na to da pretresno veće ne obavezuje nijedan od sporazuma strana ali da, bez obzira na to, u konkretnom kontekstu izricanja kazne na osnovu sporazuma o izjašnjanju o krivici, Pretresno veće uzima u obzir preporuke strana i, ako kazna suštinski odstupa od tih preporuka, navodi razloge za to odstupanje. U ovom predmetu, Pretresno veće je utvrdilo da, citiram: „kazna od najviše 11 godina zatvora, koju je preporučilo Tužilaštvo, ne bi doprinela ostvarivanju pravde ako se imaju u vidu merodavna načela odmeravanja kazne i težina Babićevog zločina, uzevši u obzir date otežavajuće i olakšavajuće okolnosti.“ Ovo pokazuje da je Pretresno veće uzelo u obzir preporuke Tužilaštva i da je objasnilo zašto ne može da ih sledi.

Kad je reč o tome da li je Pretresno veće pogrešilo ne izrekavši kaznu sličnu onoj koja je izrečena Biljani Plavšić, Žalbeno veće podseća da je upotreba presedana u odnosu na prethodne kazne izrečene pred Međunarodnim krivičnim sudom za bivšu Jugoslaviju i Međunarodnim krivičnim sudom za Ruandu ne samo vrlo ograničena već takođe ne mora da predstavlja pravi put za pobijanje zaključaka Pretresnog veća koje ima diskreciono pravo izricanja kazne. Upoređivanje s drugim predmetima u pokušaju da se ubedi Žalbeno veće da bilo poveća ili smanji kaznu od ograničene je pomoći jer su razlike često veće nego sličnosti a olakšavajući i otežavajući faktori određuju različite

ishode. U ovom slučaju, čak i pod pretpostavkom da su ova dva predmeta toliko slična da bi imalo smisla da se upoređuju, kazna izrečena žaliocu nije toliko nesrazmerna kazni izrečenoj Biljani Plavšić da bi se sugerisala hirovitost ili preteranost. Žalbeno veće stoga neće da se bavi upoređivanjem ova dva predmeta. Žaliočev drugi osnov za žalbu se odbacuje.

U trećem osnovu za žalbu, žalilac tvrdi da je Pretresno veće pogrešilo u primeni prava i utvrđivanju činjenica i da je zlopotrebilo svoje diskreciono pravo time što je propustilo da adekvatno razmotri i prida odgovarajuću težinu dokazima o njegovom navodno ograničenom učešću u krivičnom delu progona u odnosu na koji se izjasnio krivim, te da mu shodno tome kaznu treba smanjiti. Žalbeno veće konstatuje da je Pretresno veće imalo pravo da smatra da uloga žalioca u pružanju podrške udruženom zločinačkom poduhvatu nije bila tako ograničena kao što su to strane tvrdile i stoga se odbacuje žaliočev treći osnov za žalbu.

Žalbeno veće će se sada osvrnuti na žaliočev četvrti, peti, šesti i deseti osnov za žalbu, koji se tiču procene Pretresnog veća u odnosu na olakšavajuće okolnosti.

U četvrtom osnovu za žalbu, žalilac tvrdi da je Pretresno veće, bez obzira što je prihvatilo da je on, pristavši na značajnu saradnju s Tužilaštvom, izložio znatnom riziku svoju bezbednost i bezbednost svojih najbližih, pogrešilo u primeni prava i utvrđivanju činjenica i zlopotrebilo svoje diskreciono pravo utvrdivši da je to samo „olakšavajuća okolnost“ a ne i „značajna olakšavajuća okolnost.“ Žalbeno veće konstatuje da je ovaj argument bez merituma, pošto je Pretresno veće izričito izjavilo da je pridalo „značajnu težinu ovom olakšavajućem faktoru“. Kao posledica toga, žaliočev četvrti osnov za žalbu se odbacuje.

U petom osnovu za žalbu, žalilac tvrdi da je Pretresno veće pogrešilo u primeni prava i utvrđivanju činjenica i da je zlopotrebilo svoje diskreciono pravo zaključivši da, u odsustvu izuzetnih okolnosti, raniji dobar karakter osobe sam po sebi ne predstavlja olakšavajuću okolnost. Žalbeno veće primećuje da, mada je tačno da je dobar karakter prihvaćen kao olakšavajuća okolnost u većini predmeta, to nije konstantna praksa već varira prema okolnostima svakog predmeta. Čak i kad su se lični faktori ili prilike - uključujući i raniji dobar karakter - smatrali olakšavajućim okolnostima, pridavana im je mala težina kao olakšavajućim faktorima. Žalilac u ovom predmetu nije pokazao u čemu se sastoji zlopotreba diskrecionog prava i Žalbeno veće konstatuje da je Pretresno veće imalo savršeno pravo da ne prida nikakvu težinu ranijem dobrom karakteru žalioca kao olakšavajućem faktoru. Stoga se odbacuje žaliočev peti osnov za žalbu.

U svom šestom žalbenom osnovu, žalilac ističe da je Pretresno veće pogrešilo u primeni prava i utvrđivanju činjenica, te zlopotrebilo svoje diskreciono pravo ne prihativši kao olakšavajuću okolnost njegovo ponašanje nakon počinjenja krivičnog dela. Žalilac iznosi da se u Diskusiji osuđujuće presude, gde se govori o njegovom ponašanju nakon počinjenja krivičnog dela za koji je osuđen, ne spominje da je on, zajedno sa Piterom Golbrajtom, ambasadorom SAD u Hrvatskoj, u okviru mirovnog plana Z-4, pokušao da posreduje u naporima da se okončaju neprijateljstva, te da je nastojao da ublaži probleme u zatvorima time što je zaposlio profesionalno osoblje.

Žalbeno veće smatra da je Pretresno veće pogrešno protumačilo ocenu Pretresnog veća u predmetu Plavšić o ponašanju Biljane Plavšić posle sukoba, te da je pogrešilo kada je zaključilo da se ponašanje žalioca posle počinjenog progona ne može smatrati olakšavajućim faktorom samo zbog toga što nije obuhvatilo i ublažavanje patnji žrtava. Osim toga, Pretresno veće je imalo na raspolaganju dokaze o ponašanju žalioca posle počinjenja krivičnog dela, koji su bili relevantni za njegov doprinos unapređenju mira. Žalbeno veće se uverilo da je žalilac pokušao da podstiče mir nakon što je počinio krivično delo progona i konstatuje da je Pretresno veće pogrešilo u primeni prava kada je kategorički odbilo da ove napore, usmerene ka unapređenju mira, uzme u obzir kao olakšavajuću okolnost samo zato što ti naponi nisu direktno ublažili patnje žrtvi. Pa ipak, po mišljenju Žalbenog veća, takva greška ne vodi automatski do smanjenja kazne, te u svetlu težine krivičnog dela za koje je žalilac osuđen i okolnosti ovog predmeta, Žalbeno veće je većinom glasova odlučilo da ne treba pridati značajnu težinu nastojanjima žalioca da radi na unapređenju mira.

U odnosu na žaliočev argument da je Pretresno veće trebalo da uzme u obzir to da je on tokom predmetnog perioda pokušao da ublaži probleme u zatvorima time što je zaposlio profesionalno zatvorsko osoblje, Žalbeno veće konstatuje da je ova tvrdnja prvi put izneta u žalbenom postupku, što je priznao i sam žalilac u toku žalbene rasprave. Stoga, Pretresno veće nije pogrešilo kada ovaj faktor nije uzelo u razmatranje odlučujući o olakšavajućim okolnostima. Ne postoji nikakav dokazni materijal na osnovu kojeg bi Žalbeno veće moglo uzeti ovu tvrdnju u razmatranje. Pored toga, Žalbeno veće podseća da žalilac ne može očekivati od Žalbenog veća da u

žalbenom postupku razmatra dokaze o olakšavajućim okolnostima koji su postojali u toku prvostepenog postupka, ali nisu bili uvršteni.

U svom desetom žalbenom osnovu, žalilac navodi da je Pretresno veće pogrešilo u primeni prava i utvrđivanju činjeničnog stanja, te zloupotrebilo svoje diskreciono pravo ne pridavši adekvatnu težinu zbiru onih olakšavajućih okolnosti za koje je zaključilo da zaista postoje, i to: priznanje krivice, žaliočeva značajna saradnja, njegovo izražavanje kajanja, dobrovoljna predaja, kao i lične i porodične prilike. Žalbeno veće se nije bavilo pitanjem koje je pokrenuo žalilac u vezi toga da li su ovi ukupni olakšavajući faktori koje je on pomenuo pravilno ocenjeni od strane Pretresnog veća. Zato žalilac može uspešno osporavati odluku Pretresnog veća o težini koja se pridaje olakšavajućim okolnostima samo ako pokaže da je Pretresno veće napravilo uočljivu grešku u vezi nekog konkretnog faktora. Umesto toga, Žalbeno veće je razmotrilo navodne greške koje su počinjene u odnosu na svaku od ovih olakšavajućih okolnosti zasebno, i ustanovilo da žalilac nije dokazao da je Pretresno veće napravilo uočljivu grešku koristeći svoje diskreciono pravo u odlučivanju o tim konkretnim olakšavajućim okolnostima.

U okviru sedmog žalbenog osnova, žalilac tvrdi kako je Pretresno veće pogrešilo u primeni prava i utvrđivanju činjeničnog stanja, te zloupotrebilo svoje diskreciono pravo kada je ustanovilo da je on imao jedan od rukovodećih položaja u udruženom zločinačkom poduhvatu, i uzelo to za otežavajuću okolnost, te stoga izreklo strožu kaznu. Žalbeno veće smatra da, suprotno onome što tvrdi žalilac, Pretresno veće nije zaključilo da je njegov rukovodeći položaj u udruženom zločinačkom poduhvatu bio otežavajući faktor kao takav, već je smatralo da se, citiram, "činjenica da je Babić imao i ostao na visokim političkim položajima računa otežavajućom okolnošću". Pretresno veće je detaljno razmotrilo ponašanje žalioca kao regionalnog političkog vođe i naglasilo da je smatralo njegov visoki položaj otežavajućom okolnošću zato što je on upotrebio svoja ovlašćenja da bi se resursi Srpske Autonomne Oblasti Krajina angažovali na unapređenju udruženog zločinačkog poduhvata, držao huškačke govore na javnim manifestacijama i u medijima što je pripremalo sprsko stanovništvo na prihvatanje teze da se njihovi ciljevi mogu ostvariti putem progona, te uvećao posledice kampanje progona time što joj je omogućio da se nastavi. Pretresno veće nije uzelo u obzir samo poziciju vlasti žalioca, već je razmatralo poziciju zajedno sa načinom na koji je vlast korišćena. Žaliočev sedmi žalbeni osnov se odbacuje.

U svom osmom žalbenom osnovu, žalilac je u najavi žalbe izneo da je Pretresno veće napravilo pravnu i činjeničnu grešku, te zloupotrebilo svoje diskreciono pravo kada je krajnje netačno ocenilo obim njegove uloge i učešća u udruženom zločinačkom poduhvatu. Pa ipak, u svom žalbenom podnesku, žalilac samo ponavlja argumente koje je naveo u trećem i sedmom žalbenom osnovu. Jedini različiti argument, na koji se Žalbeno veće osvrnulo da bi dalo pojašnjenje, jeste postojanje navodne "politike" u ovom Međunarodnom sudu koja čini sporazum o krivici besmislenim jer omogućava pretresnim većima da, između ostalog, zanemare preporuku o visini kazne koju daje Tužilaštvo ne pružajući pri tom nikakve razloge za odstupanje, kao i da zanemare činjenice iznete u izjavi o činjenicama ne dajući nikakvo obrazloženje u pogledu toga zašto se odbacuju.

Ideja da takva navodna "politika" postoji u ovom Međunarodnom sudu je neosnovana i žalilac ne potkrepljuje nijedan od njenih navodnih elemenata. Kada se radi o sporazumu o krivici, u skladu sa pravilom 62bis(iv), pretresna veća moraju da utvrde da "postoje dovoljne činjenične osnove za postojanje krivičnog dela i učestvovanje optuženog u istom, bilo na osnovu nezavisnih indicija ili toga što ne postoji nikakvo bitno neslaganje između strana u pogledu predmetnih činjenica". Kada je reč o sporazumu o krivici, Pretresno veće utvrđuje krivicu optuženog na osnovu činjenica o kojima su se strane sporazumele, a koje su navedene u optužnici i izjavi o činjenicama. Stoga se ne može reći da u fazi izricanja kazne Pretresno veće može jednostavno da zanemari te iste činjenice koje predstavljaju osnov za donošenje odluke o tome da je optuženi kriv. Štaviše, iako Pretresno veće ima diskreciono pravo da izrekne kaznu koja je veća od kazne koje su predložile strane u skladu sa Pravilom 62ter(B) Pravilnika, gde izričito stoji da Pretresno veće nije vezano bilo kakvim dogovorom strana, Veće je takođe dužno da uzme u obzir "konkretni kontekst" sporazuma o krivici - u kome optuženi priznaje krivicu - i da pažljivo razmotri preporuku koju su dale strane. Pretresno veće ne može jednostavno, kao što to tvrdi žalilac, da ignoriše tu preporuku i bez obrazloženja od nje odstupa.

U ovom slučaju je, pak, pažljivo razmotreno priznanje krivice žalioca i, kao što je Žalbeno veće već ustanovilo razmatrajući drugi žalbeni osnov, Pretresno veće nije ignorisalo činjenice navedene u izjavi o činjenicama, te je dalo obrazloženje za svoje odstupanje od preporuke koje su strane dale o visine kazne. Stoga, žaliočevi argumenti o ovom navodnom "pitanju politike" nisu osnovani, te se njegov osmi žalbeni osnov odbacuje.

U svom devetom osnovu za žalbu, žalilac tvrdi da je Pretresno veće pogrešilo u primeni prava i utvrđivanju činjenica, te zloupotrebilo svoje diskreciono pravo time što je svoju odluku zasnovalo na događajima i činjenicama koje su se dogodile i nastale izvan vremenskog okvira koji obuhvata prva tačka optužnice. On navodi da je Pretresno veće pogrešno protumačilo njegovu ulogu zaključivši da je on bio odgovoran za progone na jednoj trećini teritorije Hrvatske. Žalbena veće zaključuje da su vremenski okvir zločina i svrha udruženog zločinačkog poduhvata ispravno pomenuti od strane Pretresnog veća, te da se argumenti žalioaca baziraju na pogrešnom shvaćanju zaključaka Pretresnog veća. Pretresno veće nije nikad sugerisalo, kao što to tvrdi žalilac, da je teritorija Srpske Autonomne Oblasti Krajina obuhvatala jednu trećinu Republike Hrvatske. Stoga, Žalbena veće konstatuje da argumenti žalioaca u ovom pogledu ne stoje, te se deveti žalbeni osnov žalioaca odbacuje.

U svom jedanaestom žalbenom osnovu, žalilac uglavnom tvrdi da je Pretresno veće pogrešilo kada je njegovu kaznu jednim delom zasnovalo na zaključku da on nije sve vreme bio svestan značaja svoje uloge u odnosu na oružni sukob u Krajini 1991-1992. On iznosi da je Pretresno veće pogrešilo u primeni prava i utvrđivanju činjenica, te zloupotrebilo svoje diskreciono pravo kada mu je nametnulo nedopustivi i nedefinisani teret dokazivanja obavezavši ga da, citiram, "uveri Veće da je "sve vreme u potpunosti bio svestan značaja uloge koju je imao u Hrvatskoj u tom periodu".

Žalbena veće se ne slaže s tim da je Pretresno veće nametnulo žalioocu nedopustivi i nedefinisani teret dokazivanja, niti da je pogrešilo što je njegov neuspeh da uveri Veće smatralo razlogom za izricanje kazne. Da je Pretresno veće nameravalo da donese zaključak o tome da žalilac nije u potpunosti svestan da je zaista bio saizvršilac u udruženom zločinačkom poduhvatu za koji je optužen, ono ne bi moglo da prihvati priznanje krivice u skladu sa pravilom 62bis Pravilnika. Po mišljenju Žalbenog veća, ta izjava se odnosi na argumente strana o tome da je, usled sporedne prirode uloge žalioaca u udruženom zločinačkom poduhvatu, njegovo učešće u krivičnom delu bilo ograničeno. U okviru ovog žalbenog osnova, žalilac se zapravo poziva na argumente koje je već izneo u prilog teze da je imao ograničeniju ulogu nego što je to zaključilo Pretresno veće. Kako je Žalbena veće već konstatovalo da žalilac nije pokazao da je Pretresno veće napravilo uočljivu grešku u svojoj proceni njegovog ograničenog učešća u krivičnom delu za koji se izjasnio krivim, nema potrebe dalje razmatrati ovaj aspekt jedanaestog osnova žalbe. Žalilac ne iznosi nikakve nove argumente koje bi Žalbena veće trebalo da razmotri. Jedanaesti žalbeni osnov žalioaca se odbacuje.

Ja ću sada pročitati operativni deo presude Žalbenog veća. Gospodine Babiću, molim Vas ustanite.

Usled gore navedenih razloga, u skladu sa čl. 25 Statuta i pravilima 117 i 118 Pravilnika; uzevši u obzir pismene podneske strana i usmene argumente iznete na raspravi 25. aprila 2005. na otvorenoj sednici, Žalbena veće

USVAJA delimično šesti žalbeni osnov žalioaca, konstatujući da je: (1) Pretresno veće pogrešilo zaključivši da se ponašanje žalioaca posle počinjenja krivičnog dela progona ne može smatrati olakšavajućom okolnošću samo zato što nije obuhvatilo i ublažavanje patnji žrtava; i (2) da je Pretresno veće pogrešilo u primeni prava kada nije uzelo u obzir kao olakšavajuću okolnost napore žalioaca da se unapredi mir. No, bez obzira na to, Žalbena veće je odlučilo odlukom većine, uz suprotno mišljenje sudije Mumba, da ukupno uzevši, ta greška nema uticaja na kaznu;

ODBACUJE jednoglasno svaki od preostalih žalbenih osnova koje je izneo žalilac;

POTVRĐUJE odlukom većine, uz suprotno mišljenje sudije Mumba, kaznu od 13 godina zatvora koju je izreklo Pretresno veće;

NALAŽE, u skladu sa pravilima 103(c) i 107 Pravilnika, da žalilac ostane u pritvoru Međunarodnog suda dok se ne finalizira organizovanje njegovog transfera u državu gde će izdržavati kaznu.

Molim Sekretara da dostavi primerke presude svim stranama.

Gospodine Babiću, izvolite sesti. Žalbena veće završava raspravu.

Kompletan tekst Odluke možete na zahtev dobiti od Kancelarije za medije i naći na Internet stranici Međunarodnog suda: www.un.org/icty.

Postupke pred Međunarodnim sudom takođe možete pratiti na Internet stranici Međunarodnog suda.